

27.24x34.3	31	14	עמוד	7 לילות	03/2010	21826242-7
תוכן HOT הוט - 103340						

הדבר הכי מצחיק בעולם הוא התחושה שאנחנו באמת יכולים לשנות משהו. חנן (למעלה) וגיא

גיא עמיר וחנן סביון בתנו סדרה שלמה שבה מזרחים מתנגשים באשכנזים, עניים ונכנסים בעשירים ואף אחד לא מפספס הזדמנות להדליק עוד ג'וינט. אה, וגם כדי שיוכלו ללהק את עצמם לתפקידים הראשיים

גון בן ארי • צילום: אילן ספירא

מסודרים

אנחנו מדינת עולם שלישי, אבל ביום שישי טוב, עם מספיק איפור, אנחנו יכר לים בקלות לעבוד בתור מדינת עולם 2.0. לפני שבועיים, בהשקה של 'ספוד' במועדון התיאטרון ביפו, היה קל לראות את זה. התפאורה נראתה כאילו מישהו ניסה לחבוש פצע פתוח בעזרת ליפסטיק ונצנצים: שטיח ורוד נמתח כמו לשון חרוצה מעל שדרות ירושלים, אנשי טלוויזיה עם חליפות במחיר של מטבח מסתירים אנשי מטבח עם מבטא מסורק לאחור, צלחות חרסינה שבוהקן מהביא את העובדה שהן יקרות יותר מהחומס שמוגש עליהן. קוד הלבוש: אלגנט + כתמי חסינה. זו המהות של 'ספוד', הדרמה היומית הכי לא דרמהיומית שתראו: ישראל המתנגשת בעצמה. הסיפור: מוטי (שלום מיכאלשווילי), איציק (עוז הובי), קצר (גיא עמיר) וניוטון (חנן סביון) - יוצאים למשימה כרי להציל את הוולה שלהם, ביתם היחיד, בית קברות לאוטובוסים שבו הם גרים. מורחים מתנגשים באשכנזים, עניים מתנגשים בעשירים, קולוניאליזם מתנגש בילידיות. סיפור מעניין כמעט כמו זה שרץ מאחורי הקלעים: גיא עמיר וחנן סביון, יוצריה של הסדרה, כתבו כאן סדרה שלמה כדי שיוכלו ללהק את עצמם לתפקידים הראשיים. משהו כמו **המשרד** המשלתי לאימים אסטרטגיים, רק עם רנה פריד. אחרי שנים שבהן ביצעו תפקידים בסדרות **לדים** כפינה המרופדת של **הממיר** - 'כילי', **ראש גדול**, 'קומי קומי', 'מבלגן ועד אילת' (כולן מצוינות בצורה יוצאת דופן יחסית ל'אנר) - מצאו את עצמם עמיר וסביון מעבירים חודשים בלי לאכול רק כדי לחסוך כסף לאוכל. בשביל לברוח מהעוני ולהיכנס לאור הזרקורים הם עשו סדרה על אנשים שבורחים אל העוני ומחזק לאור הזרקורים. גם הם נראים כמעט זרים בהשקה הנוצצת. ניכר עליהם שעבדו קשה על ההצלחה הזו, וכמו בכל פעם שאנחנו מקבלים משהו שעבדנו עליו קשה, הם מת' מורדים עם שתי המחשבות שאחרי: 1. עשיתי את זה! 2. חבל שלא נסעתי לאמסטרדם במקום. "פעמיים ביום אנחנו שואלים את עצמנו למה לא בעצם לעזוב את הכל וללכת לגור באוטובוס, כמו הדמויות בסדרה", אומר גיא. "הרי במהות שלנו, כבני אדם, זה נראה הכי נכון. לחזור לראשוניות, להיות ציידים, להסתובב על החוף, לצוד משהו גדול ולאכול אותו אחרי זה במשך שבוע". אבל במקום זה עבדתם בטירוף שלוש שנים כדי לעשות סדרה להוט. "כי גם אם תהיה צייד יש בעיות. יהיה לך קור עם העלה הזה שאתה לובש, ומהר מאוד תבין שהכל רומנטי רק מרחוק". חנן: "עדיין - כשמאוד קשה ואני כמעט נשבר, אני תמיד אומר לעצמי, 'תמיד אפשר לעזוב הכל, ללכת לגליל ולגדל זעתר'". גיא: "עכשיו קורא את זה מישהו שמגדל זעתר בגליל ואומר, 'כוס אמא שלך, אתה יודע כמה קשה לגדל זעתר?'".

זהו זה, אבל אחרת

לגדל זעתר זה ביץ', נכון, אבל יש אתגר לא קטן גם בלעשות את מה שגיא וחנן (בני 33) עשו: מעין מקרה בן אפלק ומאט דיימון, רק עם הרבה פחות ריי בועים בבטן. הם הגיעו משום מקום - סליחה, מערוץ ג'טיקס - ויצרו דרמה יומית אחרת (א-ה, **הוט 3**), הדרמה היומית הראשונה בישראל שבה "את יותר אישה משהיא תהיה אי פעם" היא לא תשובה רלי-וונטית לשום שאלה - וכבר קיבלו רספקט מהתעשייה: עוד לפני התו הראשון של נעימת הפתיחה הם צברו עשר מועמדויות לפרסי האקדמיה הישראלית, חחה לעונה שנייה ומשרה בתור מפתחי התוכן של סוכנות לוק. אם המעבר היה חד יותר, אפשר היה לחתוך איתו בטון. "בניגוד לדרמות היומיות שנעשו פה לפני כן, אצלנו בכל סצינה חייב להשתנות משהו", מסביר חנן. "זה גורם לקצב אירועים מטורף. לכן בסדרה שלנו, כ-50 פרקים קורה מה שהיה קורה ב-80 עד 120 פרקים **ברמות** יומיות קודמות". גיא: "הייתה בקשה לעשות יותר מ-50 פרקים ולא הסכמנו, הרגשנו שאחרי פרק 50 מתישהו הכר כבר שלך ישכב עם אמא שלו". חנן: "גם האווירה על הסט הייתה שונה לחלוטין. באחד מרגעי השיא של הסדרה, ארבע הדמויות יושבות בזה בזה. מישהו בא ומבשר בשורה מאוד מרגשת ואחד יוצא. כשהוא חוזר, היד שלו מאוגרפת ובתוכה

מתנה. הוא פותח את היר ויש רגע דרמטי של שקט. פתאום נשמע רעש אדיר ומוזוית העין אנחנו קול-טים להבה ענקית. מתברר שאנשי ארט ישבו **מאחורי הקלעים** ואחד מהם אמר, 'יש לי פלוז, אני חייב להדליק אותו'. גיא: "היה גם קטע שהשארנו את המחשבים על הסט, **ובבוקר** גילינו שמישהו משחק עם המחשבים". חנן: "כתשע צריך להתחיל לצלם, ומנהלת הת' סריט מגיעה בסכבה שלה, בחורה תמימה ונעימה, פותחת את המחשב ומביאה צרחת. השומר כל הלילה היה שם עם הפורנו". הליברליות הסביון-עמירית לא מסתכמת בגישה החופשית שהם מעניקים לשומרי מסך, אלא גם בנר שאים רגישים יותר. כמעט בכל סצינה בסדרה ער מדת אחת הדמויות בצד עם ג'וינט. בארצות-הברית זה נהוג - שם מזמן הבינו שמריחואנה נפוצה בקרב האוכלוסייה בערך כמו קורקבנים - אבל בארץ מעור לם לא נראה שימוש כל כך אגבי בחומר. "אנשים שמעשנים לא מדברים על זה. בכלל - בטלוויזיה המון פעמים אנשים מדברים יותר מדי על מה שהם עושים. בחיים מי מדבר על מה שהוא עושה? אולי אם היינו מדברים, העולם הזה היה יותר יעיל". חנן: "היו כמה שנים שבהן הייתה יעילות בעולם

היה שיעור תנועה, אמרו להתחלק לזוגות. כל השאר מיהרו ובחרו כוסיית, ואנחנו, האיטיים, נתקענו יחד. אומרים לנו, 'תעצמו את העיניים', שמים מוחיקה. זה שיעור במגע ותנועה בחלל זהה. פתאום אני קולט שהוא מנשנש אותי". גיא: "זרמתי עם מה שאמר לי הייתי נכון. אמרו תזווח עם איבר מוביל, חברו את היר ביחד, חזו עם היר. חתי". חנן: "גיא התחיל לזרום עם התרגיל. אני, מבחינתי, תי, באתי ללמוד משחק כי אהבתי 'זהו זה', מה הקשר עכשיו, לזוז כל הזמן הייתה לי תחושה שרק אני עוצם עיניים וכולם מסתכלים עליי וצוחקים". כמה דומים החיים שלכם למה שקורה בסדרה? גיא: "החיים בסטודיו של ניסן נתיב היו דומים. לא חיינו באוטובוס, אבל החופש היה דומה. התור שה של לחיות את היום. יש משהו משחרר בלעבוד בעבודות שלא אכפת לך מהן, ועשינו מלא חלטורות הזוויות. היה למשל איזה אירוע בבית הנשיא לכבוד מאה שנה לקק"ל. חילקו תפקידים. אמרו לי, 'אתה תשחק את הרצל', הרגשתי סוג של כבוד, ואו אמרו לחנן, 'אתה תשחק את קופת קרן קיימת'. אתה אומר, 'מישהו פה רוצה להסתיר את האיש הזה'. העיבודות האלה הן העבודות הכי מגניבות שיש, כי זה

- זה עבר נגרנו. הסמים שם ברקע. בואו לא נתחסד - יש דור שלם שחי ככה. חוז מזה, לא תמיד צריך לגרום לאנשים להרגיש נוח. אם היה לי ילד בגיל 14-13 אולי זה באמת לא היה בשבילי". הוא חושב על זה, מבין את פוטנציאל דרדול הקהל של המשפט ומתחרט, חצי בצחוק, "כלומר, ילד בן 9". "במערכת יחסים טובה", כתב אנטואן דה סנט אכופרי, "הזוג לא בוזה זה בזה, אלא מסתכל יחד באותו כיוון". במערכת היחסים בין גיא וחנן הזוג לא בוזה זה בזה, אלא מסתכל יחד לכיוון הפריים טיים. כדי להגיע לרמת רבקות כזו במטרה צריך קילומטראז' מכובד של תברות. "אני זוכר את זה כמו פגישה עם בחורה", מספר גיא על פגישתו הראשונה עם חנן בבית הספר למשחק ניסן נתיב. "הוא לבש מכנסי התעמלות קצרים, כאלה שאם אתה בא איתם לשיעור התעמלות יוצאת ביצה. משהו מזועזע. ואיזה גופייה ושרשר. אמרתי, 'איך מקבלים את הערסים האלה לפה? מה הקטע?'". חנן: "אני באתי מהצבא. כששאלו אותי מה אני אעשה אמרתי, 'אני אלך לניסן נתיב'. לא ידעתי שזה אומר מבחנים והכל, הייתי בטוח שבאים ונרשמים. פתאום אני נתקל בטיפוסים כמחנה עם מכנסי תאקי מחויטים וחולצת פלנל. מגרהחנן. השיעור הראשון

26.41x34.28	32	עמוד 14	ידיעות אחרונות - 7 לילות	03/2010	21826269-6
תוכן HOT הוט - 103340					

למישהו, 'למה עשית את מה שעשית אתמול בערב?'. אני לא אניד משהו על מה שהוא לונש בתור רמז. בכלל, יש לי תיאוריה שאנחנו נעים בין הקצוות של גבר-גבר ואישה-אישה. גבר-גבר זה האבטיפוס של הגברים - גבר ברמ"ח איבריו שכל הנשים ילכו אחריו. אישה-אישה תמשוך את כל הגברים, גבר-גבר ואישה-אישה זה החיבור האיריאלי. אבל אנחנו, כר לנו, נמצאים איפשהו באמצע".

חנן: "גיא מנסה להכין אותך לזה שהוא הולך להגיד שהוא קוקסינל. ועדיין הרמות שגיא משחק - 'קצר' - היא גבר-גבר. או אפילו גבר-מעדר". גיא: "להרבה מאוד מנהיגים יש יכולת שהיא לא גבר-גברית. באובמה למשל יש צ'ארם שמסובב נשים, אבל גם מסובב גברים. בגנרלים הישראלים חסרה אישה. בשמעון פרס יש אישה. בגלל זה הוא מנהיג גדול. אבל התרבות שלנו היא מאוד של גבר-גבר - גם הגנרלים וגם, למשל, חבורת מציצים". חנן: "בכלל יש משהו דומה בין 'מציצים' ו'עס' פור': תחושת הכלום. גם הם היו גיבורי כלום. אבל הכלום שלהם היה בתקופה שקידשה את הכלום. הכ לום היה הדבר הכי יפה שקרה בשנים האלה".

הייתם רוצים להיות יותר גבר-גבר? גיא: "ברוך כלל הגבר-גבר הוא זה שמת ראשון בקרב. יש בזה משהו דפוק. להיות גבר-גבר שרץ עם סכין. יותר כיף להיות גבר-אישה".

חנן: "אני יכול להיכנס לחנות בהרצל ולקנות ספה ויזיינו אותי ואני אחזור הביתה ואתבאס. אני מקנא באלה שיודעים לטפל בזה. בישראלי שייכנס להרצל ויגיד, 'בוא'נה, זיינת אותי, זוז'".

גיא: "הרי מה זה הישראלי המכוער? הישראלי המכוער הוא בעצם תופעת לוואי של הפראייר. הפראייר הוא תוצר שלנו. אנחנו הרי רופקים אנשים, עושים פה אנשים פראיירים כל יום, אז מה אנחנו בוכים כשהם מתנגדים לזה? הרי הישראלי מכוער כי מהשנייה שהוא הגיע לצבא אף אחד לא הבין אותו וכדי לקבל את מה שהוא רוצה הוא היה צריך להגיד 'לא מתפנה'. אבל ישראלי שצועק שיחליפו לו את החדר זה פחות מכוער מישראלי דיפלומט שמושיב אותך על כורסה נמוכה כדי ללמד אותך לקח".

יש משהו נורא ישראלי מבוער במובן של 'אסלי' בדמויות שאתם משחקים בעספור. כמה אתם באמת כאלה?

חנן: "אנחנו אהדי בית"ר. מודים באשמה. אבל אנחנו לא הגרעין הקשה. אנחנו מהאזהדים שנבוכים מהקריאות הגועניות, שזה הרוח השקט, אגב. המי עוט ששומעים אותו זה כמה טמבלים שכביכול בשם המועדון אהבים להתגוען עד מוות. זה קצת מוציא את החשק".

זה קצת כמו להיות ישראלי: רובנו סבבה, אבל המיעוט הרעשני גורם לנו להתבייש.

"לגמרי. להתבייש בחארות האלה שהופכים בתי מלון ומבזים אותך. אחד הדברים שאני נהנה מהם בחו"ל הוא שחושבים שאני יחני או איטלקי. קצת לא נעים להיות ישראלי בכל מיני מקומות".

גיא: "אבל מה? לנוורזגים אין גוענים? כולם כל כך שונאים אותנו שנורא קל לשים עלינו את האצ' בע, ואנחנו קשים עם עצמנו. בסך הכל כולנו נמי צאים פה במכשש מטורף שמוציא מוטציות. אף אחד לא יכול לצאת מפה נורמלי. אני אישית אהב אותם. אני יכול למצוא כל ישראלי מגעיל לכאורה בחו"ל ולשבת איתו לבירה ויהיה לי יותר כיף איתו מאשר איזה צ'כי שיבוא ויטכיר לי רברים".

חנן: "ברור שאם אני יושב לבירה עם מישהו מ'לה פמיליה' ושם לו מראה שיראה כמה הוא הוא גורם, הוא יגיד לי בסוף, 'ואלה, צודק'. אבל כשהוא יחזור ליציע הוא עדיין יצעק 'מוחמד מת'".

מלבד קללות, מהו הדבר שהכי מצחיק אתכם? גיא: "הדבר הכי מצחיק בעולם הוא התחושה שאנחנו באמת יכולים לשנות משהו. יש מישהו שנקרע עלינו מצחוק כל יום מחדש. המאמץ שלנו להגיע כל יום למקום שהוא בעצם בור - כי בסופו של דבר נגיע לבור - הוא פתטי".

אני משער שהרגשת אדם מאוד רציני אחרי שה צנת את הדיעון לסדרה לרשת פלוזיוזיה. "אז אתה יוצא מפגישה רצינית, אבל שנייה אחרי זה אתה אומר לעצמך, 'בוא'נה, זה היה הזוי', ואתה חוזר הביתה ורואה את עצמך עם השומנים האלה והכל, ובראש תקוע לך שיר ששמעת בגלגלצ שאתה שר למרות שהוא הדבר הכי רחוק מקיומך ואתה עוצד לרגע ואומר - 'מה רציני בזה?'".

הפעם האחרונה שבה נתקלו גיא חנן בסלקציה, למען האמת, הייתה בדרך לתפקידים שלהם ב'עס' פור'. קשה להאמין, אבל למרות שהם כתבו לעצמם את התפקידים, הם היו צריכים לעבור אודישנים כדי לקבל אותם. "עשינו אודישנים. זה לא היה מובן מאליי שאנחנו נשחק את הדמויות האלה. עברנו ייסורים קשים מאוד עד שזה קרה. עשינו ארכעה אודישנים. היינו כמתח נוראי".

מה היה קורה אם היו מלהקים רק אחד מכם? "אמרנו שאם הם רוצים רק אחד מאיתנו שילכו להזדיין".

אוהדי בית"ר, תודים באשמה
רעיון לטסארט'אפ: ערב צדקה שבו תוגרל שעת שיחה על בירה עם חנן וגיא. לראות את האנשים האלה מדברים אחד עם השני זה חוויה שלא רחוקה במהותה מלצפות בסרט של ג'ארד אפטאו או קווין סמית - מעין אחווה גברית קומית-פילוסופית חרי בקת כל. שיחה שהיא תבשיל של דת ואיברי מין, מהות החיים ובירה, פוליטיקה ובדיחות קוקסינלים. "נגלל שגברים כאלה לינארים, הכל נורא ברור בחברת איתנו. אין סאבטקסט. אם אני רוצה להגיד

באמת לא מעניין אותך. אתה רק רוצה כסף לבירה שלך ושיהיה לך כסף לצאת **בערב** ואינך העולם. אחרי זה סיימנו את הסטודיו ועברנו לתל-אביב, וב"סוס עץ" בשינקין היה הפי-אווו. ישבנו שם שלושה חודשים על ההפי-אווו. אחרי זה חזרנו לגור אצל הדורים כי גמרנו את הכסף לשנתיים הבאות". חנן: "בימי חמישי היינו במועדון האומן 17 בתור מעין אורחי כבוד, והתפקיד שלנו היה לעשות כיף". גיא: "זאת הייתה התקופה היחירה שבה עברנו בכלל סלקציה. סלקטורים מעוררים כי אימה. איך שאני רואה סלקטור ישר אני יודע שאני לא אעבור. אף פעם לא הייתי עובר. זה לא המזרחיות. זה בגלל שהייתי מחור ומדבר לעצמי".

חנן: "סלקציה זה נורא. הרגע שבו יושבת פלוצה ושבעת מי יחיה ומי ימות. עשינו פעם תוכנית מער סנים באינטרנט, 'לדודה. תוכנית ילדים למבוגרים. שני ליצנים שהיו סחרי סמים, ישבו בכלא וברחו ממנו, רצו לעשות תיקון ולכן עשו בבית אולפן שאי מור לחנך ילדים. אחת מהפינות הייתה לארח בעלי מקצועות ולהסביר על המקצוע. הבאנו סלקטורית של מועדונים בתל-אביב. ניסינו להחזיר אותה לשאלה - איפה התחילה הסלקציה? באי רגע נעצור, איפה זה התחיל? לכן אתה לשואה. היא לא הגיעה לשם".

חנן: "יש משהו דומה בין 'מציצים' ו'עספור': תחושת הכלום. גם הם היו גיבורי כלום. אבל הכלום שלהם היה בתקופה שקידשה את הכלום. הכלום היה הדבר הכי יפה שקרה בשנים האלה"

גיא: "לא היינו רוצים להיות יותר 'גבר-גבר'. בדרך כלל הגבר-גבר הוא זה שמת ראשון בקרב. יש בזה משהו דפוק. להיות גבר-גבר שרץ עם סכין. יותר כיף להיות גבר-אישה"